

ΤΟ ΦΑΡΑΓΓΙ ΤΟΥ ΒΙΚΟΥ

Τοῦ κ. ΜΙΧ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΕΣΤΑΘΗΘΑΜΕ τυχεροί, πού τόν γνωρίσαμε καί τόν ζήσαμε ἀπό κοντά, τόν ὠραῖο Βίκο. Δύο μείναμε δυστυχῶς, μετὰ τόν χωρισμό, πού ὑποχρεωτικά ἔγινε γιά τὸ ἀνάμα τῶν πυρῶν. Ὁ Πάντελης Παντελιάδης καί ἐγώ.

Ἦταν τὸ ὄνειρό μας, μετὰ τόσα πού εἶχαμε ἀκούσει ἀπὸ ἄλλους ὀρειβάτες πού τόν πέρασαν. Εἶχαμε ἐπιφυλάξεις, γιὰτὶ εἶναι συνήθεια τῶν περισσοτέρων ὀρειβατῶν νὰ μεγαλώνουν μὲ τὴ φαντασία τὰ χαρακτηριστικὰ κάθε ἀναβάσεως ἢ πορείας.

Τὰ φίδια, τὰ ἄγρια ζουλάπια καί ἡ ζέστη ἦταν τὰ κυριώτερα «φοβερὰ» γιά τὰ ὁποῖα μᾶς εἶχαν προειδοποιήσει. Τίποτ' ἀπὸ ὅλα αὐτά. Μόνο μερικὲς φοβισμένες σαῦρες, πού ἔτρεχαν νὰ κρυφθοῦν στὸ πέρασμά μας, ἦταν ἡ ἀσήμαντη παραφωνία στὸν ἐπίγειο Παράδεισο πού διασχίζαμε. Μαγεμένοι ἀπὸ τὴ γύρω ὁμορφιὰ μέναμ' ἀμίλητοι. Ἡ παραμικρὴ διατάραξη τῆς σιωπῆς καί τοῦ θαυμασμοῦ μας θὰ ἦταν βλαστήμια. Τί θέαμα ἦταν ἐκεῖνο... Γιά πολλές ὥρες περπατούσαμε ἀμίλητοι, σὰν ξένοι μεταξύ μας. Καμμιά κουβέντα, κανένα σχόλιο δὲν παρουσίαζε μεγαλῆτερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀντίκρισμα τῆς φύσεως.

Βράχοι μὲ φοβερὲς κατακόρυφες κλίσεις. Σχήματα καί χρώματα τελείως ἄγνωστα μέχρι τότε σὲ μᾶς. Ἡ βλάστηση ζουγκλόβια, ἔφθανε μέχρι τὸ ἀνώτερο ὕψος τῶν βράχων, μᾶς μάγευε. Ἄν δὲν μᾶς διέκοπταν οἱ ἰδιόρρυθμοὶ ἦχοι τῶν πολυάριθμων τρογκανιῶν, θὰ πιστεύαμε πὼς ἐκεῖ ἦταν τὸ σπίτι μας καί ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ μείνουμε. Μὰ τὰ τρογγάνια μᾶς εἰδοποιούσαν πὼς ἔπρεπε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ βασίλειό τους. Μᾶς φοβόντουσαν.

...Πόσο λίγα χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος γιά νὰναι εὐτυχισμένος. Πολὺ λιγώτερα, στὸν Παράδεισο ἐκεῖνο. Ἄν δὲν εἶχαμε ζήσει τὰ περισσότερα χρόνια μας στὴν πόλι, ἂν δὲν εἶχαμε χάσει τὴ γνῶσι τοῦ φυσικοῦ, τὸ φαράγγι τοῦ Βίκου ἀσφαλῶς θὰ τὸ θέλαμε γιά κατοικία.

Γνωριστήκαμε μὲ τὸ γέρο τσέλιγγα Ζάκκα. Παρὰ τὰ ὀγδόντα του χρόνια, γυρνοβολαίει στὸ φαράγγι τοῦ Βίκου. Ἀπὸ μικρὸ παιδί μέ, χρι σήμερα ζεῖ στὸ ἴδιο μέρος. Λίγα γνωρίζει ἀπ' τὴ δική μας σοφία. Λιγώτερα γιά τίς φουρτουῖνες τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων. Οἱ κοσμο-

πολίτες θά τόν θεωροῦσαν, τὸ λιγώτερο ἀφελῆ: νὰ ζεῖ σ' αὐτὸ τὸ πε-
ριβάλλον μὲ τὴν τεράστια περιουσία ποὺ ἔχει. Μὰ εἶναι βασιληᾶς καὶ
οἱ βασιλιάδες δὲν ἐγκαταλείπουν τὸ βασίλειό τους. Ὁ Ζάκκας εἶναι
ἕνας μικρὸς βασιληᾶς. Πόσο τὸν ζήλεψα!

Ὁ θρόνος του, σὲ ἀπότομο βράχο, δεσπόζει στὴ μεγάλη λάκκα
τοῦ Βίκου. Ὁ λαὸς του: περισσότερα ἀπὸ 10 χιλιάδες γίδια σκορπι-
σμένα σ' ὄλο τὸ Βίκο. Πανύψηλα τείχη τὸν προστατεύουν ἀπὸ τοὺς
πολιτισμένους. Τροφή του τὸ ὄξυγόνο, τὸ ἀνθότυρο καὶ τὸ κοψίδι. Τὸ
γάργαρα ποτάμι ποὺ κυλᾷ στὰ πόδια του, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καθαρότητα,
τοῦ δίνει τὴν ψυχικὴ εὐχαρίστηση τῆς θεϊκῆς μουσικῆς σὲ συνθέσεις
καὶ νότες τελείως ἀπιαστες ἀπὸ τοὺς μουσικοσυνθέτες. Μὰ ξέχασα τοὺς
ἄγριους ἀρχηγοὺς τῶν κοπαδιῶν, τοὺς τράγους. Ξέχασα νὰ προστέσω
τὸ σφύριγμα τῶν τσοπανόπαιδων στὴ συμφωνία τοῦ Βίκου. Τρογκανί-
σματα, σφυρίγματα, παφλασμός τῶν νερῶν τοῦ ποταμοῦ, μαζὺ μὲ τὰ
κελαϊδίσματα τῶν μαυροκότσιφων, εἶναι ἡ καθημερινὴ μουσικὴ τοῦ βα-
σηληᾶ Ζάκκα. Εἶναι νὰ μὴν τὸν ζηλεύει ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος;!

Μὲ συνεπῆρε, καὶ σήμερα ποὺ γράφω, ἡ ὁμορφιά του... Θᾶλεγα
περισσότερα. Μὰ φοβᾶμαι ὅτι ἡ φλυαρία εἶναι παρατονία. Δὲν εἶναι
δυνατὸ νὰ σταθεῖ κανεὶς ἱκανὸς νὰ περιγράψει μὲ λόγια τὸ Βίκο ἂν
δὲν τὸν ζήσει. Ἄς περιορισθῶ λοιπὸν μὲ λίγα λόγια στὴν περιγραφή
τῆς διαδρομῆς.

Ξεκινήσαμε ἀπ' τὸ Πάπιγγον καὶ μετὰ μιὰ ὥρα καὶ δέκα λεπτὰ
φθάσαμε στὶς πηγές τοῦ Πόρου. Οἱ πηγές αὐτὲς δίνουν τὸ περισσότερο
νερὸ στὸν ποταμὸ Βοϊδομάτη. Βρίσκονται στὴ βάση τοῦ φαραγγιοῦ.
Τὸ χρῶμα τῶν βράχων κάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ καφέ, ἄσπρου, κίτρι-
νου καὶ πράσινου. Ἐκατὸ πηγές σὰν τὴν πηγὴ τῶν Πριονιῶν τοῦ Ὀ-
λυμποῦ, ἴσως καὶ περισσότερες, εἶναι τὰ νερά του. Πανύψηλα πλατά-
νια, στὶς ὄχθες του, πλαισιώνουν τὴν πηγὴ τοῦ ποταμοῦ. Γίδια, δένδρα
καταπράσινα καὶ βράχια ἐντελῶς κάθετα, ἀπροσπέλαστα, εἶναι τὸ
φόντο του.

Στὸ μαγευτικὸ αὐτὸ μέρος μείναμε γιὰ ὕπνο. Ξύπνημα πρωῖνὸ
καὶ ξεκίνημα πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ φαραγγιοῦ. Ἐξῆ ὧρες μᾶς πῆρε γιὰ
νὰ περάσουμε τὸ φαράγγι τοῦ Βίκου ὡς τὸ χωριὸ Κευκοῦλι, καὶ νὰ
κρατήσουμε τίς φωτογραφικὲς ἀναμνήσεις μας. Αὐτὲς εἶναι οἱ μόνες
ποὺ ἔχουμε γιὰ νὰ τὸν ἀναπολοῦμε καὶ νὰ τὸν ζοῦμε νοερά ὅταν ἡ
φουρτοῦνα τῆς ζωῆς καὶ τὸ μαγγανοπήγαδο τῆς ρουτίνας μᾶς φέρνει
τὴν ἀνάμνησή του...

Εἴμαστε λυπημένοι ποὺ τὸν ζήσαμε λίγες μόνον ὧρες. Μὰ μιὰ
εἶναι ἡ εὐχὴ καὶ ἐπιθυμία μας. Νὰ τὸν περάσουμε ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ
τὴν πρώτη εὐκαιρία, καὶ μαζὺ μας νὰ πάρουμε ὅσους περισσότερους
παρασύρουμε ὀρειβάτες πρὸς τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα τῆς φύσεως. Θὰ
μᾶς εὐγνωμονοῦν.